

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Kateřiny Kopečkové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2024, čj. OAM-76657-29/ZM-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2024, čj. 21 A 13/2024-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval v první řadě tím, zda jsou kasační námitky žalobce přípustné a následně tím, zda je ve zbývajícím rozsahu kasační stížnost žalobce přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

I. Vymezení věci

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2024 podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K zamítnutí žádosti vedlo žalovaného zjištění, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Podle městského soudu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného dosud neuběhla trestním soudem stanovená zkušební doba, během níž bylo podmíněně upuštěno od výkonu žalobcova trestu zákazu řízení motorových vozidel. Proto nebylo možné na žalobce nahlížet jako na osobu, jejíž trestná činnost byla zahlazena. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že se žalovaný nedostatečně zabýval případnými dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Nebylo vadou, pokud žalovaný neprovedl výslechy svědků, kterými žalobce hodlal prokázat své soukromé a rodinné vazby v ČR. Žalovaný tvrzení žalobce nezpochybnil a při svém rozhodování z nich vycházel. Rovněž městský soud ze shodných důvodů jako žalovaný shledal nadbytečným provádět důkazy ke vztahu žalobce s družkou.

[5] Podle městského soudu žalovaný příhodně zdůraznil, že jediným důsledkem napadeného rozhodnutí je pouze neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR; žalobce však není nucen vycestovat do země původu.

[6] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že by odepření jednoho typu pobytového oprávnění žalobci vedlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Nepřisvědčil námitce, že z důvodu plnění branné povinnosti nelze obecně vycestovat do země původu. Pokud by žalobce nemohl vycestovat do vlasti kvůli bezpečnostní situaci, má nad rámec žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu na území ČR možnost požádat o mezinárodní ochranu; neprodloužením platnosti zaměstnanecké karty tak nedojde k porušení zásady non-refoulement.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] Stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav a městský soud pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil. Závěr městského soudu o správnosti a úplnosti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty do práv stěžovatele a jeho rodinných příslušníků ve smyslu čl. 8 Úmluvy je nesprávný a neopírá se o dostatek skutkových důvodů.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem v tom, že měl žalovanému sdělit vše podstatné i ohledně možného zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. S odkazem na judikaturu NSS namítá, že zásada materiální pravdy se uplatní i v řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řada skutečností významných pro posouzení intenzity zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života mohla být objasněna dokazováním. Stálost a trvalost osobních vazeb jsou skutečnostmi, které je obtížné prokázat jinak než navrhovanými důkazy.

[10] Stěžovatel dále namítá nesprávnost závěru městského soudu, že další pobyt jeho družky se nijak neodvíjí od jeho pobytového oprávnění. Rozhodnutí žalovaného se jeho družky dotýká, neboť stěžovatel ztratil postavení nositele oprávnění ke sloučení rodiny.

[11] Žalovaný a městský soud nedostatečně zohlednili, že stěžovatel nemůže vést se svou družkou život v zemi původu, jelikož tam probíhá válečný konflikt. Pokud městský soud stěžovateli vytkl, že nevysvětlil, jaké nebezpečí by mu hrozilo v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem v zemi původu, tak stěžovatel poukazuje na to, že probíhající

pokračování

válečný konflikt na území Ukrajiny je obecně známou skutečností. Z toho vychází i judikatura NSS.

[12] Stěžovatel dále namítá, že městský soud spolu se žalovaným nedostatečně vymezili veřejný zájem na neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Vycházeli pouze z existence odsouzení stěžovatele, aniž by přihlíželi k dalším individuálním okolnostem.

[13] Podle stěžovatele nemohou intenzita a závažnost zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života a téhož práva jeho rodinných příslušníků zmírnit ani jiná pobytová oprávnění.

[14] Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť nezákonnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného mají zcela zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Stěžovatel proto z uvedených důvodů navrhuje rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že trvá na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí, a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.A. Přípustnost

[16] NSS se předně zabýval přípustností uplatněných kasačních námitek.

[17] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná také tehdy, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[18] Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci městského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné.

[19] V žalobě stěžovatel namítal, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, a proto se obává, že mu nebude uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území ČR. Dále namítal, že s ohledem na odlišný rozsah práv plynoucích z dlouhodobého víza za účelem strpění a zaměstnanecké karty přijde o oprávnění k výkonu zaměstnání. Rovněž namítal, že doba jeho dalšího pobytu v ČR se nebude započítávat do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území ČR pro účely možného udělení trvalého pobytu. Městský soud k těmto námitkám uvedl, že podmínka trestní zachovalosti se nevztahuje na vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle městského soudu ani ztráta možnosti požádat o trvalý pobyt, ani několikaletá délka pobytu stěžovatele na území ČR nemůže bez dalšího založit nepřiměřenost zamítnutí žádosti z důvodu předchozí trestné činnosti, tedy velmi závažného jednání. Podle městského soudu není zřejmé, jak by odepření jednoho typu (či více typů) pobytového titulu mohlo samo o sobě porušit čl. 8 Úmluvy.

[20] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území ČR nezajistí ani výkon zaměstnání, ani se nezapočítává do doby nepřetržitého pobytu v ČR pro účely udělení trvalého pobytu, tak pouze opakuje svou již

v žalobě uplatněnou argumentaci. Takto zopakovaná argumentace však nepředstavuje kvalifikovanou polemiku s výše shrnutými závěry městského soudu, neboť z ní nelze dovodit, v čem městský soud pochybil. Jde tudíž o argumentaci nepřipustnou (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, bod 13).

[21] Stěžovatel dále v kasační stížnosti popisuje, co obnáší podání žádosti o vydání nové zaměstnanecké karty v zemi původu, a namítá, že vízum za účelem strpění nezajistí ani účast cizince na veřejném zdravotním a důchodovém pojištění. Stěžovatel však tuto argumentaci neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. NSS se proto touto argumentací, poprvé uplatněnou až v kasační stížnosti, jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nezabýval (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, čj. 9 As 136/2017-47, bod 14, či ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 464/2018-24, body 23 a 24).

[22] Aby kasační argumentace byla projednatelná, musí být rovněž dostatečně konkrétní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59, či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44).

[23] Uvedený požadavek nesplňují obecné odkazy stěžovatele na „řadu skutečností významných pro posouzení intenzity zásahu do základního práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života“, které nebyly zjištěny a objasněny „v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti“. Stejně tak v obecné výtce, že „žalovaný a městský soud bez náležité opory ve správním spisu bagatelizovali intenzitu zásahu do základního práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života a nereflekovaly všechny faktické a právní důsledky negativního rozhodnutí na vedení soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků“. NSS nepřisluší za stěžovatele domýšlet, jaké další důsledky, než konkrétně popsané měl městský soud zohlednit. Totéž platí pro argumentaci poukazující „na řadu individuálních okolností, které naznačovaly, že trestná činnost stěžovatele byla zcela ojedinělým excesem v jinak řádném vedení života, které mohly být zohledněny ve prospěch stěžovatele“. Takto koncipované námitky nemohou bez dalšího vést ke kvalifikovanému zpochybnění závěrů městského soudu, potažmo nosných skutkových důvodů rozhodnutí žalovaného. Nejde tudíž o přípustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Pokud stěžovatel poukazuje na pochybení městského soudu spočívající v tom, že pro nedostatek skutkových důvodů rozhodnutí žalovaného nezrušil, tak konkrétně rozvedenou polemikou stěžovatele se závěry městského soudu se NSS zabýval níže v rámci posouzení přijatelnosti dílčích námitek.

III.B. Přijatelnost

[25] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

[26] NSS přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č.

pokračování

933/2006 Sb. NSS). Zásadní pochybení musí spočívat v tom, že krajský (městský) soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský (městský) soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[27] Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti opírá o tvrzení zásadního pochybení městského soudu. To spatřuje v tom, že městský soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, ačkoli závěry týkající se posouzení přiměřenosti dopadu neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy stěžovatele a jeho družky se neopírají o dostatek důvodů.

[28] K vadám zakládajícím nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, NSS pro stručnost odkazuje na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS.

[29] Nedostatečné zjištění skutkového stavu stěžovatel přičítá žalovanému. Nesouhlasí s městským soudem v tom, že je předně na žadateli o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty sdělit podstatné skutečnosti k dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K povinnosti správního orgánu zabývat se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy NSS v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-32, č. 3990/2020 Sb. NSS. V jeho bodech 12 a 13, dovodil, že správní orgán se s touto otázkou vypořádat musí, ovšem v řízeních, kde mu tuto povinnost zákon o pobytu cizinců nestanoví, pouze ke konkrétní námitce. Odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2022, čj. 7 Azs 405/2021-34, není případný, neboť na rozdíl od nyní posuzované věci, správní orgány v dané věci otázku zásahu do soukromého a rodinného života cizince vůbec neposoudily. NSS dále odkazuje na závěry svého rozsudku ze dne 31. 7. 2023, čj. 2 Azs 162/2023-15, bodu 10, dle něhož „[p]ožadavek na posouzení přiměřenosti zásahu nicméně vyvstává pouze za předpokladu, že cizinec v průběhu správního řízení formuluje konkrétní námitku a dostatečně konkrétně tvrdí a popíše brozící zásah (tím může být např. ztráta kontaktu s příbuznými nebo jinými blízkými osobami, ztráta domova, zpřetrhání jiných vazeb k území a další). Správní orgán zohlední také skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti.“ Žalovaný ani městský soud vazby stěžovatele na české prostředí a jeho vztah s družkou nezpochybnili. Žalovaný zároveň ověřil v cizineckém informačním systému pobytový status družky coby držitelky povolení k dočasné ochraně na území ČR ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Tomu odpovídá i závěr městského soudu, že pobyt družky není závislý na pobytovém oprávnění stěžovatele.

[30] Ani v otázce posouzení, jak by stěžovatelem navržené důkazy přispěly ke zjištění skutkového stavu, se městský soud nedopustil pochybení. Jejich neprovedení shodně se žalovaným zdůvodnil (rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114, či ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Navrhované výsledky by podle městského soudu byly potřebné v případě, že by žalovaný zpochybnil tvrzení stěžovatele o soukromých a rodinných vazbách. Tak tomu ale podle městského soudu nebylo. S právě uvedeným není v rozporu ani odkaz stěžovatele na obecné závěry vyslovené NSS v rozsudku ze dne 26. 4. 2024, čj. 10 Azs 60/2024-54, bodě 12, který parafrázuje závěry již citovaného

rozsudku NSS čj. 5 Afs 147/2004-89, podle něhož lze nevyhovění návrhu na provedení důkazu odůvodnit pouze tím, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost nebo že je nadbytečný.

[31] Protože partnerský vztah, tak jak jej stěžovatel popsal ve svém vyjádření ze dne 23. 11. 2023 (stěžovatel s družkou žije více jak rok a společně plánují sňatek a založení rodiny), žalovaný nijak nezpochybnil a možnost jeho dalšího trvání posuzoval, není případný odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, čj. 1 Azs 181/2018-29, bod 19, podle něhož měl správní orgán postupovat tak, *„aby byly důvodné pochybnosti o skutečnosti, která byla pro rozhodnutí o žádosti klíčová, v průběhu řízení odstraněny, a byl zjištěn stav věci tak, aby umožnil zákonné rozhodnutí ve věci. Ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“* V tamní věci se správní orgán nezabýval cizincem konkrétně namítanými skutkovými okolnostmi. Stejně tak NSS v rozsudku ze dne 6. 1. 2022, čj. 1 Azs 314/2021-47, bodě 23, shledal potřebným vyslechnout jak žadatele (žadatele o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR) tak jeho matku a sestru, neboť šlo o prokázání existence soužití ve společné domácnosti bezprostředně před odchodem žadatele z Ruska. Právě k této skutkové situaci NSS vyslovil stěžovatelem citovaný závěr, že *„soužití rodiny ve společné domácnosti je obecně obtížné prokázat.“* K potřebnosti účastnického výsledku a výsledku členů rodiny NSS dále odkazuje na své rozsudky ze dne 11. 5. 2020, čj. 3 Azs 93/2018-34, body 17 až 19, či ze dne 20. 12. 2022, čj. 4 Azs 269/2022-25, bod 22).

[32] K namítanému dotčení družky na jejích právech tím, že v budoucnu hodlala změnit svůj pobytový status díky stěžovateli coby nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, NSS předně odkazuje na pobytový status družky, který byl ke dni vydání rozhodnutí žalovaného na stěžovateli nezávislý. Městský soud ani žalovaný nepochybili, pokud z tohoto skutkového stavu vycházeli. K argumentaci, že stěžovatel spolu s družkou ztratili možnost žádat o pobyt za účelem společného soužití rodiny na území ČR, NSS odkazuje na svou judikaturu k čl. 8 Úmluvy, který nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu (rozsudky NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27, bod 27, ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015-47, bod 24, ze dne 17. 8. 2022, čj. 10 Azs 348/2020-33, body 13 a 14 a judikatura tam citovaná).

[33] Závěry městského soudu a žalovaného nejsou v rozporu ani se závěry rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2023, čj. 2 Azs 162/2023-15. Citovaný rozsudek se týkal povinnosti zohlednit v soudním řízení propuknutí válečného konfliktu na Ukrajině, k němuž došlo až po vydání rozhodnutí žalovaného (body 13 a 14 tohoto rozsudku NSS). V případě stěžovatele žalovaný správně uvedl, že obecně by neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu mělo vyústit ve vycestování, ale s ohledem na současnou situaci na Ukrajině odkázal na možná pobytová oprávnění v ČR, která může stěžovatel využít.

[34] Dílčí závěr městského soudu, že branná povinnost je sama o sobě legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany, vyslovený k branné povinnosti stěžovatele, vychází z judikatury NSS, která se obecně týká případů, kdy se cizinec – branec – odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu a kdy by výkon

pokračování

vojenské služby zahrnoval páchaní válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN (rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49, či ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, a ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45, body 48 a 49). Tento dílčí závěr se však v případě stěžovatele míjí s tím, že NSS konstantně zohledňuje bezpečnostní situaci na Ukrajině. Tato situace představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu, a to dokonce i v případech, kdy jim bylo uloženo správní vyhoštění; tím spíše to platí pro držitele pobytových oprávnění na území ČR. Státní příslušníci Ukrajiny se s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajinu nenavrací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, čj. 3 Azs 238/2022-41, bod 46, ze dne 7. 9. 2023, čj. 9 Azs 126/2023-35, body 18 a 19, či ze dne 9. 5. 2024, čj. 2 Azs 316/2023-47, č. 4606/2024 Sb. NSS, bod 27). Městský soud však zároveň nedovodil, že by byl stěžovatel coby branec nucen vycestovat do vlasti. Nejde tedy o takové pochybení městského soudu, které by zakládalo přijatelnost námitky nepřipadnosti odkazu na plnění branné povinnosti cizinců v zemi původu.

[35] Městský soud nepochybil ani tím, že nevzal v úvahu další okolnosti stěžovatelem spáchaného trestného činu (rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, body 15 a 16, či ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26, bod 9, nebo ze dne 31. 3. 2022, čj. 10 Azs 183/2020-33, bod 13). NSS neshledal důvod zvažovat, zda se od této judikatury odchylovat v situaci, kdy je zřejmé, že stěžovatel nemusí vycestovat, i když o zaměstnaneckou kartu přijde, a kdy může se svou družkou i nadále žít v ČR.

[36] NSS tedy v rozhodnutí městského soudu takové zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neshledal. Závěry rozsudku městského soudu nevybočují z judikatury NSS v otázkách týkajících se nosných skutkových důvodů významných pro posouzení dopadu neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty do práv stěžovatele coby státního příslušníka Ukrajiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

[37] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[38] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2025

Petr Mikeš
předseda senátu